

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. O. T.,** zastoupen Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, **se zrušuje** ve výrocích II. a III., a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalobce proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, **se zamítá.**

III. Ustanovenému zástupci žalobce - advokátovi Mgr. Ondřeji Rejskovi - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 2.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce A. O. T. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl ve výroku I. zrušen zamítavý rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, a věc vrácena v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo vnitra se rovněž včas podanou kasační stížností naopak domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, jímž by byl zrušen ve výroku II. zrušující výrok rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, a věc vrácena v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, výrokem I. zamítl žalobu A. O. T. proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, v té části, ve které žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), výrokem II. zrušil k žalobě žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, v té části ve které nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 14a zákona o azylu, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, poté výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu a posléze výrokem IV. rozhodl o odměně ustanoveného advokáta Mgr. Ondřeje Rejska tak, že mu ji určil ve výši 7.200 Kč s povinností zaplacení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 12. 2008, v níž uvedl, že „Někteří členové „UNION“ zabili mého bratra a mého kamaráda na začátku listopadu 2008“, a Nigérii proto opustil z obavy o svůj život. V pohovoru ze dne 19. 12. 2008 žalobce především uvedl, že do roku 1998 bydlel v Abeokutě, což je hlavní město státu Ogun, a poté se přestěhoval do Lagosu, kde ve vlastní dílně působil jako automechanik až do listopadu 2008. Nebyl sice členem žádné politické strany, ale jako přívrženec OPC, frakce Adams měl neshody s lidmi z druhé frakce Fasehun, která patřila též do OPC. Skupina UNION byla naopak kriminálním gangem, který vymáhal finanční prostředky od majitelů automobilů a motocyklů. Žalobce vyslovil přesvědčení, že jeho bratr byl omylem zabit lidmi z UNIONU místo něho, neboť tito ho později hledali. U státních orgánů a policie, s nimiž neměl žádné potíže, však pomoc nehledal, protože by mu stejně nepomohli. Rovněž tak vyloučil přestěhování v rámci Nigérie, neboť lidé z UNIONU by ho všude našli. V pohovoru ze dne 21. 1. 2009 žalobce bez zaváhání potvrdil pravdivost předchozích informací, ale s tím, že k zabití bratra došlo až v prosinci roku 2008. Nezná výsledek policejního vyšetřování, ani důvody zabití bratra a jeho přítele. Setrval na tom, že UNION je kriminální gang, zatímco skupina OPC s tímto gangem bojuje. Po zrušení rozhodnutí žalovaného soudem a vrácení věci k dalšímu řízení proběhl další pohovor se žalobcem dne 3. 9. 2010 za přítomnosti tlumočníka z jazyka anglického a právního zástupce. Žalobce uvedl, že se na jeho situaci nic nezměnilo, aktuální situaci v Nigérii však nesledoval. Správnímu orgánu vytkl nevhodnost jeho postupu, kterou spatřoval v kladení stručných otázek. Žalobce připustil, že organizace OPC není vládou uznávána, neboť bojuje proti vládě a její politice (je to organizace Yorubů). Pohovor byl zaměřen i na informace přednesené žalobcem již dříve. Problémy a nesrovnalosti, které správní orgán požadoval na žalobci vysvětlit, tento negoval s odkazem na špatné tlumočení (při pohovoru 19. 12. 2008 byla přítomna pracovnice UNHCR). Žalobce výslovně popřel, že by pracoval pro Action Congres (AC), a naopak tvrdil, že pro AC pracovala frakce Fasheuna. Svou činnost pro frakci Adams popsal tentokrát tak, že měla spočívat v informování policie či vůdce Adamse o akcích

frakce Fasheuna. Žalobce popřel osobní účast při potyčkách a konkrétnější informace o své práci pro frakci Adams nebyl schopen specifikovat. Na snahu správního orgánu zjistit charakter aktivit pro frakci Adams, žalobce odmítal odpovídat, neboť vše již uvedl. Pouze dementoval, že by osobně spolupracoval s policií, když byl toliko členem OPC. Žalobce odmítl odpovídat i na další kladené otázky ke skutečnostem, které uváděl při dřívějších pohovorech (např. vysvětlit okolnosti ohledně toho, že chytali kriminální osoby, jež předávali policii, objasnit, proč mrtvého muže na fotografii jím dvakrát předložené označil nejprve za svého přítele S. a posléze za mrtvého bratrance). Poslední pohovor se pak uskutečnil dne 26. 10. 2010. Žalobce výslovně souhlasil s tím, že se uskuteční bez zástupce a k osobě tlumočníka připomínky nevznesl. Byl poučen o tom, že otázky jemu kladené budou sloužit k odstranění nesrovnalostí v jeho předchozích výpovědích. Tentokrát připustil, že pracoval pro politiky AC, které napadaly jiné strany. V ostatním se odvolal na své přednesy z roku 2008. Bez váhání však uvedl, že jeho bratr zemřel v Lagosu dne X. Členové UNION podřezali nožem žalobcova bratrance v červenci či srpnu 2008 v jeho domě. Na fotografií jím předkládané byl jeho bratranec. Správní orgán při svém rozhodování vycházel i z celé řady informací o Nigérii shromážděných k prvnímu rozhodnutí, které doplnil o informace aktuálnější. Z velkého počtu těchto informací, a to i cíleně zaměřených na situaci kolem OPC, však nenalezl žádnou informaci týkající se skupiny UNION, kterou žalobce označil za skupinu kriminálních živlů, zajišťujících si obživu vymáháním finančních prostředků.

Krajský soud bez pochybností konstatuje, že v řízení před správním orgánem nebyl žalobce krácen na svých právech. Pohovory probíhaly vždy za přítomnosti tlumočníka z anglického jazyka a žalobce nikdy nenamítal fyzické či duševní vyčerpání. Ve dvou případech pohovorů byla navíc přítomna nestranná osoba stojící při žalobci, v jednom případě pracovnice UNHCR a při dalším pohovoru žalobcův zástupce. Ani jedna z uvedených osob neshledala postup správního orgánu nestandardním. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku týkající se „četnosti“ konaných pohovorů. Vydání prvního rozhodnutí předcházely dva pohovory, což je počet zcela obvyklý. Po zrušení rozhodnutí Krajským soudem v Brně musel správní orgán logicky objasnit aktivity žalobce v Nigérii a ověřit pravdivost předkládaného azylového příběhu. Nelze nevidět, že při pohovoru dne 3. 9. 2010 (za přítomnosti žalobcova zástupce) žalobce poměrně striktně odmítal objasnit nesrovnalosti, které v jeho přednesech shledal správní orgán, nebyl ochoten blíže vysvětlit zásadní rozdíly v jím poskytovaných informacích, týkajících se jedné a téže situace (např. spolupráce s policií ve prospěch politických osob z OPC, okolnosti ohledně faktického data úmrtí žalobcova bratra, bratrance a totožnosti osoby na jím předložené fotografii, apod.). Žalobce nebyl ochoten dát vysvětlení k otázkám, které v řízení dosud nezazněly či vzbuzovaly pochybnosti o věrohodnosti odpovědí s tím, že se k danému tématu již vyjadřoval. Žalobce, kromě fotografie mrtvé osoby, nepředložil správnímu orgánu ani krajskému soudu žádné důkazy, které by mohly alespoň částečně dokladovat pravdivost jeho příběhu. Krajský soud tedy neměl jinou možnost, stejně jako správní orgán, nežli posuzovat a vyhodnotit reálnost, pravdivost a přesvědčivost příběhu žalobce. V mnoha případech musí žalovaný správní orgán rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost nebo tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi

žadatele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 77, dostupné na www.nssoud.cz). Pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Tyto informace totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud při úvahách o věrohodnosti žalobcova příběhu posuzoval a hodnotil veškeré dostupné informace, které žalobce v průběhu konaných pohovorů správnímu orgánu uvedl. Správní orgán se objektivně zjištěnými a žalobcem neobjasněnými rozpory zásadního významu zabýval velmi pečlivě při odůvodnění svého rozhodnutí. Rozporné skutečnosti či žalobcem nedostatečně vyjasněné nesrovnalosti podrobně zaznamenal a popsal na stranách osm až dvanáct svého rozhodnutí. Krajský soud se proto ztotožnil s postojem správního orgánu a s obsahem odůvodnění k otázce věrohodnosti přednesů žalobce. Za logické ze strany žalobce by bylo možno přijmout tvrzení o objektivně zjištěných nejasnostech s odkazem na plynutí doby. Tomu by bylo lze rozumět, pokud by žalobce při pozdějších pohovorech setrval v základní dějové linii svého příběhu a neměnil a nepopíral fakta jím dříve vyřčená. Přijatelnou by se mohla jevit i varianta odkazu na skutečnosti již dříve uvedené. Žalobce však za situace, kdy byl vyzván k odstranění objektivních rozporů nejprve odmítl odpovídat a posléze poskytnuté rozporné odpovědi obhajoval problémy s tlumočením. U žalobce navíc nastala i ne zcela obvyklá situace. Namísto přirozeného procesu zapomínání si byl později schopen vybavit některé zásadní a pro člověka přímo osudové okamžiky časově daleko přesněji nežli tomu bylo bezprostředně po příchodu. Šlo např. o okolnosti týkající se úmrtí žalobcova bratra. Ve vlastní žádosti žalobce uvedl, že bratr a jeho kamarád byli zabiti na počátku listopadu 2008. Při pohovoru dne 21. 1. 2009 pak uvedl, že bratr a jeho přítel byli zabiti v prosinci roku 2008 na ulici s tím, že přesnější datum si již nepamatuje. Při pohovoru dne 26. 10. 2010 naopak zcela bez zaváhání uvedl, že bratr zemřel dne X. Vysvětlil, že tato skutečnost jej tak významně zasáhla, že si již není schopen vzpomenout. Není také možné přehlédnout, jak se informace poskytované žalobcem k týmž událostem měnily, jak popíral bez bližšího srozumitelného vysvětlení fakta jím dříve spontánně vyřčená či dokonce odmítal na položené otázky odpovídat. Tak tomu bylo nejen u okolností týkajících se úmrtí bratra, ale i pokud jde o jeho tvrzení stran zapojení do veřejné činnosti. Na počátku řízení žalobce zcela spontánně uváděl, že byl členem OPC, posléze uvedl, že byl přívržencem OPC a pracoval pro stranu Action Congres. Popisoval i účast na veřejných vystoupení politiků, kterým poskytoval ochranu a spolupracoval v tomto směru s policií. Následně ale rozhodně vyloučil, že by takové informace poskytl a spolupráci s policí popřel. Krajský soud má za to, že je nemyslitelné, aby daná osoba prožila určité situace, a po uplynutí jisté doby popřela či zcela obrátila základní dějovou linii svého příběhu. Celková neznalost konkrétnějších reálií (např. neznalost základního symbolu OPC, pomýlení v datu roku konání voleb v Nigérii, apod.) a zejména zjevné nesrovnalosti v jeho příběhu nedovolily proto krajskému soudu uvěřit žalobcově verzi. Taková situace pak nezakládá ani možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a za náležitě odůvodněné pak považuje krajský soud i neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce po celou dobu řízení neučinil žádná tvrzení stran naplnění zákonných podmínek ustanovení § 13 zákona o azylu. Pokud jde o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, správní orgán měl dostatek podkladů proto, že nebylo možno vůbec usuzovat na poskytnutí této formy mezinárodní ochrany již s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, či rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72).

Jiný závěr však musel krajský soud učinit k té části výroku správního rozhodnutí, jež se vztahuje k § 14a zákona o azylu.

Krajský soud vyšel z toho, že odkaz na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2011 k možnosti vycestování žalobce nelze považovat za důkaz, v důsledku kterého by nebyl dále povinen zkoumat naplnění podmínek § 14a zákona o azylu. Při posuzování této otázky se proto zabýval především tím, zda správní orgán při svém rozhodování respektoval zásadní požadavek na objektivitu informací o zemi původu (věcnou i časovou), jako to předpokládá Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71. Nebylo možno přehlédnout, že žalobce ve své žalobě i v průběhu řízení před soudem poukazoval na trvale nestabilní a stále se zhoršující situaci v Nigérii, která hrozí vypuknutím občanské války, a proto nelze považovat jeho návrat do země původu za reálný. Z obecně dostupných a stranám sporu známých informací lze vysledovat, že se po prezidentských volbách v dubnu 2011 významně zhoršila bezpečnostní situace v Nigérii a média ji na počátku roku 2012 dokonce popsala tak, že Nigérie upadá do osidel svaté války. Krajský soud sice připouští, že v době rozhodování správního orgánu situace ještě takto vypjatá nebyla, nicméně i tak lze polemizovat, zda-li bylo možné považovat informace shromážděné správním orgánem za tak objektivní a aktuální, aby došlo k naplnění požadavků vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71 [informace o zemi původu musí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní]. V dalším řízení proto bude namístě obstarat si jak aktuální, tak i cíleně a pro daný případ konkrétně zaměřené informace k otázce reálně bezpečného návratu žalobce do země původu a vyhodnotit otázku návratu žalobce na opravdu časově a věcně aktuálních podkladech o Nigérii. Žalovaný proto musí doplnit dokazování o uvedené aktuální informace z toho důvodu, že půjde o zásadnější doplnění dokazování, pro které má správní orgán, s ohledem na charakter svého působení, rozsáhlejší možnosti nežli správní soud.

V dalším pak rozhodl krajský soud o nákladech řízení a o odměně a hotových výdajích soudem ustanoveného zástupce (advokáta).

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobce i žalovaný správní orgán jako stěžovatelé kasační stížnost, kterou stěžovatel A. O. T. (dříve žalobce) výslovně opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatel Ministerstvo

vnitra (dříve žalovaný nebo žalovaný správní orgán) o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel A. O. T. svou kasační stížností napadl výrok I. rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba v té části, v níž napadala výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu.

Stěžovatel především nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil otázku jeho věrohodnosti. Sám nepovažuje důvody zpochybnění svých výpovědí za přesvědčivé a náležité podložené a trvá na tom, že jeho azylový příběh je pravdivý. Závěr o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu má původ ve vadách řízení, k nimž došlo při zjišťování skutkové podstaty v řízení před správním orgánem. Tento orgán nerespektoval zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), nepostupoval nestranně (§ 7 správního řádu), a v rozporu s těmito požadavky zákona se zaměřil na zpochybňování jeho výpovědí. Tento záměr je správním orgánem výslovně deklarován na straně 5 správního rozhodnutí a v protokole o pohovoru s ním ze dne 5. 10. 2010, kde je uvedeno: „Smyslem pohovoru není pouhé hledání rozdílů v jeho výpovědích“. S tímto přístupem bylo pochopitelně vyloučeno náležitě zjistit stav věci. Správní orgán tak nerespektoval ani výsledky řízení ve věci vedené před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 56 Az 12/2009, v němž byl považován za věrohodného.

Stěžovatel Ministerstvo vnitra svou kasační stížností napadá výrok II. rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, v té části, jež se týká neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli A. O. T. podle § 14a zákona o azylu, a věc vrácena žalovanému Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení.

Stěžovatel především namítá, že rozsudek krajského soudu je v uvedeném směru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Správní soud opřel zrušení dílčí části správního rozhodnutí o zcela obecné podklady a úvahy typu „obecně dostupné a stranám sporu známé informace uveřejňované ve sdělovacích prostředcích“, zprávy médií „Nigérie upadá do osidel svaté války“, konstatování „je pravdou, že stav permanentního napětí a násilí je znakem charakterizujícím bezpečnostní situaci v Nigérii po dlouhou dobu, ovšem v průběhu loňského roku a počátkem roku 2012 zřejmě dochází k další eskalaci výrazných problémů“, apod. Takto koncipované odůvodnění je naprosto nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, z jakých důkazů krajský soud vycházel a o co opřel své závěry o situaci v Nigérii. Blíže nespecifikované informace ve sdělovacích prostředcích, v řízení nevyhodnocené zprávy médií či ryze spekulativní kategorické tvrzení o stavu permanentního násilí a napětí v Nigérii, postrádají oporu v provedených důkazech – informacích o zemi původu Nigérii. Naproti tomu v odůvodnění správního rozhodnutí ohledně ustanovení § 14a zákona o azylu jsou použity věrohodné, aktuální a dostatečně konkrétní informace o Nigérii (Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14. 4. 2009 – Nigérie - Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 15. 1. 2010 - Nigérie, Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010-LPTP či konkretizované informace

z databáze ČTK). Krajský soud nikterak neprokázal, že by se jednalo o informace, jejichž použití bylo nesprávné, pouze bez dalšího konstatoval, že lze polemizovat o tom, zda jde o informace objektivní a aktuální. Jde však opět o nepřezkoumatelný závěr krajského soudu, neboť není zřejmé, o co je uvedený závěr opřen. Postup krajského soudu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), podle níž: „*Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Zásadní chybou krajského soudu je také skutečnost, že sice při ústním jednání provedl důkaz Informací ČTK ze dne 17. 1. 2012, z níž vyplývá, že po nepokojích v Nigérii je opět v Lagosu nastolen obvyklý život, avšak při posuzování předmětné dílčí části správního rozhodnutí tento důkaz zcela pominul, nevycházel z něho a nikterak se s ním nevypořádal. Správní orgán naproti tomu posoudil případ z pohledu všech důvodů pro udělení doplňkové ochrany, vymezených v § 14a odst. 2 zákona o azylu, své závěry pečlivě vyhodnotil a podložil relevantními informacemi o zemi původu, z nichž jednoznačně vyplynulo, že stěžovateli A. O. T. v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Informace o zemi původu Nigérii, citovaná na straně 15 správního rozhodnutí, pak poskytla správnímu orgánu podklad pro konstatování, že A. O. T. může využít institut vnitřního přesídlení, který má přednost před institutem mezinárodní ochrany (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93.

Stěžovatel namítá i to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, kterou spatřuje v následující skutečnosti. Krajský soud konstatoval v odůvodnění svého rozsudku, že odkaz na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2011 k možnosti vycestování stěžovatele A. O. T. nepovažoval krajský soud za důkaz, v důsledku kterého by nebyl dále povinen zkoumat naplnění podmínek § 14a zákona o azylu. Uvedené závazné stanovisko k možnosti vycestování dotčeného cizince bylo zástupkyní žalovaného správního orgánu předloženo při ústním jednání jako další ilustrace faktu, že jiný správní orgán, v souladu se závazným stanoviskem, dospěl k závěru, že v případě A. O. T. neexistuje žádný důvod znemožňující jeho vycestování do vlasti. Pokud krajský soud dovozuje, že tímto důkazem usiloval žalovaný správní orgán o to, aby se správní soud dále nezabýval odůvodněním správního rozhodnutí v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jedná se o zcela nepodložený názor krajského soudu nemající oporu v realitě. Závěr správního soudu tak nemá základ ve skutečném stavu věci a vykazuje znaky vnitřní rozpornosti, které mají v uvedeném směru za následek nesrozumitelnost soudního rozhodnutí.

Stěžovatel A. O. T. v písemném vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele Ministerstva vnitra považuje mimořádný opravný prostředek správního orgánu za nedůvodný. Krajský soud vycházel i z průběhu ústního jednání ze dne 25. 1. 2012, při němž bylo prokázáno, že je nesporná existence vnitřního násilí v Nigérii. Stav ozbrojeného konfliktu je třeba považovat za skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele A. O. T. uvedl, že se v dané věci zabýval všemi okolnostmi případu, shromáždil dostatek informací o zemi původu, řádně je vyhodnotil a rozhodl v souladu se zákonem. Správnost závěrů o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu potvrdil i krajský soud, jež v tomto směru zamítl žalobu stěžovatele A. O. T. Rozsudek správního soudu je tak zcela zákonný a odůvodněný. Jak správní orgán, tak i krajský soud zřetelně popsaly, v čem spatřují nevěrohodnost výpovědi jmenovaného a jeho azylového příběhu. Pokud stěžovatel A. O. T. zpochybňuje nestrannost správního orgánu s poukazem na stranu 5 správního rozhodnutí a pohovor ze dne 5. 10. 2010, je třeba zdůraznit, že správní orgán postupoval plně v souladu se zákonem, když sdělil jmenovanému, že smyslem pohovoru není pouhé hledání rozdílu v jeho výpovědích. Se zřetelem k úsilí správního orgánu dobrat se zjištění skutečného stavu věci není zřejmé, jak by bylo možno s tímto přístupem vyloučit náležité objasnění věci. Subjektivní názor stěžovatele A. O. T. o existenci vnitřního konfliktu nemá žádnou oporu v objektivně zjištěném skutečném stavu věci. Existenci tohoto konfliktu vyvrací informace o zemi původu na straně 15 správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat i tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu a b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud má za to, že kasační stížnost Ministerstva vnitra svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Napadený rozsudek krajského soudu nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu ohledně náležitostí řádného odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, dostupný na www.nssoud.cz), a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba částečně zrušit, a věc v rozsahu zrušení vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel A. O. T. v kasační stížnosti brojí proti tomu, jak krajský soud posoudil otázku jeho věrohodnosti. Trvá na tom, že jeho azylový příběh je pravdivý a proto nepovažuje důvody zpochybnění svých výpovědí za přesvědčivé a náležité podložené.

Nejvyšší správní soud nemůže takto formulované námitky věcně přezkoumat.

Kasační soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu, vychází z toho, že se i v řízení o mimořádném opravném prostředku řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, která má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Z obsahu spisu vyplývá, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku zcela jasně a podrobně popsal skutečnosti a důvody, z nichž vyvozoval nevěrohodnost výpovědí stěžovatele A. O. T. a v důsledku toho i nevěrohodnost jeho azylového příběhu, které řádně vyhodnotil jednotlivě a ve všech souvislostech, vzhledem k taxativně stanoveným důvodům udělení mezinárodní ochrany formou azylu. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na již uvedené závěry v odůvodnění rozsudku krajského soudu, které si lze osvojit. Stěžovatel naproti tomu v kasační stížnosti neuvedl jedinou konkrétní námitku, v jakém směru (např. ohledně nesrovnalostí při tvrzeném úmrtí svého bratra či popisu svého zapojení do veřejné činnosti, apod.) a jak krajský soud pochybil při posuzování věrohodnosti výpovědí stěžovatele a v důsledku toho i v závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu. Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zůstal jen na tom, že jeho azylový příběh je věrohodný a proto nepovažuje důvody zpochybnění svých výpovědí za přesvědčivé a náležité podložené, aniž by v tomto směru uvedl jedinou konkrétní výhradu. Jinak řečeno, u kasační stížnosti stěžovatele v uvedeném směru absentuje uvedení konkrétních důvodů (skutkových a právních) pro které soudní rozhodnutí stěžovatel napadá a proč považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Ve světle toho, co bylo shora uvedeno, Nejvyšší správní soud takovou zcela obecnou „námitku“ nemůže přezkoumat, ale ani vyhledat v uvedeném směru případné nezákonnosti napadeného soudního rozhodnutí.

Jedinou konkrétnější námitkou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že závěr o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu má původ ve vadách řízení, k nimž došlo při zjišťování skutkové podstaty v řízení před správním orgánem. Tento orgán podle tvrzení stěžovatele nerespektoval zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), nepostupoval nestranně (§ 7 správního řádu), a v rozporu s těmito požadavky zákona se zaměřil na zpochybňování jeho výpovědí. Tento záměr je správním orgánem výslovně deklarován na straně 5 správního rozhodnutí a v protokole o pohovoru s ním ze dne 5. 10. 2010, kde je uvedeno: „Smyslem pohovoru není pouhé hledání rozdílů v jeho výpovědích“.

Tento závěr stěžovatele je vytržen ze všech souvislostí a navíc není důvodný.

Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí především uvedl, že pokračování přerušeného pohovoru se uskutečnilo dne 5. 10. 2010. Na začátku pohovoru byla stěžovateli položena stejná otázka, na kterou neodpověděl dne 3. 9. 2010 bezprostředně předtím, než byl pohovor na stěžovatelovu žádost přerušen. Stěžovatel řekl, že před dvěma lety požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany a sdělil všechny své problémy, které měl v Nigérii. Již si nepamatuje, co tehdy přesně řekl a neví, co právě na tuto otázku odpovídal. Podle jeho názoru má správní orgán dostatek podkladů, aby o jeho žádosti mohlo být rozhodnuto. Správní orgán jmenovanému vysvětlil, že výše uvedená otázka mu v minulosti nebyla nikdy položena. Cílem současného pohovoru je objasnit, co skutečně v Nigérii dělal, proč to dělal a také jaké potíže a proč tehdy měl. Smyslem pohovoru není pouhé hledání rozdílů v jeho výpovědích. Na to žadatel řekl, že nebude již na žádnou otázku odpovídat.

Z uvedeného vyplývá, že správní orgán při pohovoru stěžovateli objasnil, co je cílem pohovoru (co v Nigérii skutečně dělal, proč to dělal, jaké měl potíže a proč je tehdy měl) a že tímto cílem není pouhé hledání rozdílů v jeho výpovědích. Sledování rozdílů ve výpovědi ovšem podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz) na druhé straně slouží i k prověřování pravdivosti tvrzení žadatele a hodnověrnosti jeho osoby. Žadatel o azyl není leckdy schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, a proto si musí být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné.

Opodstatněnost rovněž postrádá námitka stěžovatele, že správní orgán nerespektoval výsledky řízení ve věci vedené před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 56 Az 12/2009, v němž byl považován za věrohodného.

Z napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že žalovaný správní orgán po vrácení věci provedl se stěžovatelem A. O. T. další dva pohovory podrobně zaměřené na popis jeho azylového příběhu se snahou objasnit rozpory, které vyšly najevo v průběhu řízení. Žalovaný správní orgán doplnil řízení i o další aktuálnější verze informací o Nigérii, přihlédl k dosavadním výsledkům správního řízení a dospěl k závěru, že nemá žádný důvod ke změně původního stanoviska.

Z uvedeného je patrno, že krajský soud učinil závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu stěžovatele na základě obsáhlejšího materiálu než původního a navíc s novou kvalitou (další dva podrobné pohovory, aktuálnější informace o Nigérii). Již z tohoto důvodu nelze hovořit o tom, že stěžovatel byl v řízení před Krajským soudem v Brně věrohodným a v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové nevěrohodným. Ostatně stěžovatel ani nic takového nedokládá, ale pouze tvrdí.

Ministerstvo vnitra v kasační stížnosti spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost v následující skutečnosti. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že: „Odkaz na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2011 k možnosti vycestování cizince, nepovažoval správní soud za důkaz, v důsledku kterého by nebyl dále povinen zkoumat naplnění podmínek § 14a zákona o azylu“. Závazné stanovisko k možnosti vycestování dotčeného cizince ale bylo zástupkyní žalovaného správního orgánu předloženo při ústním jednání jen jako další ilustrace faktu, že i jiný správní orgán, v souladu s tímto stanoviskem, dospěl k závěru o neexistenci důvodu, který by bránil A. O. T. vycestování do vlasti. Pokud pak tedy krajský soud dovozuje, že tímto důkazem usiloval žalovaný správní orgán o to, aby se správní soud dále nezabýval odůvodněním správního rozhodnutí v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jedná se o zcela nepodložený názor správního soudu nemající oporu v realitě.

Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že popsaná skutečnost nebyla důvodem pro dílčí zrušení správního rozhodnutí ve vztahu k § 14a zákona o azylu. Z tohoto důvodu i kasační stížnost stěžovatele vytýkající rozsudku nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost obsahuje de facto jen výhrady k nezcela dobře pochopenému stanovisku krajského soudu. Není tedy žádného důvodu věcně se zabývat v uvedeném směru jednotlivými výtkami.

Nejvyšší správní soud má však za to, že je opodstatněná kasační stížnosti stěžovatele Ministerstva vnitra, v níž je namítána nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů v té části, pokud tímto rozsudkem bylo rozhodováno o dílčím zrušení výroku správního rozhodnutí, týkajícího se neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud podle odůvodnění svého rozsudku vyšel z toho, že A. O. T. v žalobě i v průběhu řízení před správním soudem poukazoval na trvale nestabilní a stále se zhoršující situaci v Nigérii, která hrozí vypuknutím občanské války a že z tohoto důvodu nelze považovat jeho návrat do země původu za reálný. Z obecně dostupných a stranám sporu známých informací lze podle krajského soudu vysledovat, že se po prezidentských volbách v dubnu 2011 významně zhoršila bezpečnostní situace v Nigérii a média ji na počátku roku 2012 dokonce popsala tak, že Nigérie upadá do osidel svaté války. Lze sice připustit, že v době rozhodování správního orgánu situace ještě takto vypjatá nebyla, nicméně i tak lze polemizovat, zda-li bylo možné považovat informace shromážděné správním orgánem za tak objektivní a aktuální, aby došlo k naplnění požadavků vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71 [informace o zemi původu musí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní]. Z těchto důvodů proto krajský soud zrušil správní rozhodnutí v té části, ve které stěžovateli A. O. T. nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 14a zákona o azylu, a věc vrácena žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. V tomto řízení bude podle krajského soudu namístě obstarat si jak aktuální, tak i cíleně a pro daný případ konkrétně zaměřené informace k otázce reálně bezpečného návratu žalobce do země původu a vyhodnotit otázku návratu žalobce na opravdu časově a věcně aktuálních podkladech o Nigérii. Žalovaný proto musí doplnit dokazování o uvedené aktuální informace z toho důvodu, že půjde o zásadnější doplnění

dokazování, pro které má správní orgán, s ohledem na charakter svého působení, rozsáhlejší možnosti nežli správní soud.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) dovodila, že *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny"*. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil právní názor, že: *„Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s."*

Konkrétní námitky kasační stížnosti stěžovatele Ministerstva vnitra jsou již uvedeny a rozvedeny v odůvodnění tohoto rozsudku, a to v pasáži, která se týká obsahu kasační stížnosti stěžovatele, na níž se pro stručnost v této části jen odkazuje.

Nejvyšší správní soud souhlasí se všemi výhradami, které vznesl stěžovatel proti krajskému soudu i se závěrem stěžovatele, že napadený rozsudek je v uvedené dílčí části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Z obsahu žalobou napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že dílčí část tohoto rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli A. O. T. formou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se opírá - mimo jiné - především o věrohodné a dostatečně konkrétní informace o Nigérii (Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14. 4. 2009 – Nigérie - Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 15. 1. 2010 - Nigérie, Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010-LPTP, či konkretizované informace z databáze ČTK). Z těchto informací, které byly v době vydání správního rozhodnutí dne 4. 2. 2012 aktuální, vyplývá, že na území Nigérie nedochází k mezinárodnímu či vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a z tohoto důvodu nehrozilo stěžovateli A. O. T. v případě návratu do vlasti ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí zapříčiněného takovým konfliktem.

Krajský soud, ačkoliv se obsahově nezabýval uvedenými informacemi a ani netvrdil jejich nesprávnost, však bez dalšího ve svém rozsudku konstatoval, že lze polemizovat o tom, zda jsou informace shromážděné správním orgánem objektivní a aktuální. Tento závěr krajského soudu, který byl také důvodem pro zrušení dílčí části správního rozhodnutí je však nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, o jaké důkazy a úvahy se opírá. Stejně tak je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů konstatování krajského soudu ohledně situace

v Nigérii, jež vedlo k již uvedenému závěru správního soudu o tom, že „lze polemizovat o tom, zda uvedené informace o Nigérii jsou objektivní a aktuální“. Zcela obecné úvahy krajského soudu typu „obecně dostupné a stranám sporu známé informace uveřejňované ve sdělovacích prostředcích“, zprávy médií „Nigérie upadá do osidel svaté války“, konstatování „je pravdou, že stav permanentního napětí a násilí je znakem charakterizujícím bezpečnostní situaci v Nigérii po dlouhou dobu, ovšem v průběhu loňského roku a počátkem roku 2012 zřejmě dochází k další eskalaci výrazných problémů“, apod., je rovněž nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, z jakých důkazů krajský soud vycházel a o co opřel své závěry o situaci v Nigérii. Blíže nespecifikované informace ve sdělovacích prostředcích, v řízení nevyhodnocené zprávy médií či ryze spekulativní kategorické tvrzení o stavu permanentního násilí a napětí v Nigérii, tak postrádají oporu v provedených důkazech – informacích o zemi původu Nigérii.

Zásadní chybou krajského soudu je rovněž to, že tento správní soud, ač při ústním jednání dne 25. 1. 2012 provedl důkaz Informací ČTK ze dne 17. 1. 2012, z níž vyplývá, že po nepokojích v Nigérii se opět do Lagosu vrátil obvyklý život a rušná doprava, při posuzování předmětné dílčí části správního rozhodnutí uvedený důkaz zcela pominul, nevycházel z něho a nikterak se s ním nevypořádal. Přitom šlo o důkaz „nejčerstvější“a týkající se hlavního města Lagosu, kde měl A. O. T. jako automechanik svou dílnu a kam by se nepochybně vrátil. Tím spíše by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost A. O. T. proti výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.), současně z podnětu kasační stížnosti Ministerstva vnitra zrušil výrok II. a III. téhož rozsudku krajského soudu, a věc v rozsahu tohoto zrušení vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta před středníkem s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se nejprve přezkoumatelným a zákonu odpovídajícím způsobem věcně vypořádal se stížními námitkami Ministerstva vnitra, a se zřetelem ke značnému odstupu času si obstaral i aktuální a konkrétně zaměřené informace k otázce reálně bezpečného návratu A. O. T. do země původu. Teprve pak musí vyhodnotit otázku návratu A. O. T. na základě časově a věcně aktuálních podkladů o Nigérii a vydat nové rozhodnutí.

Na území Nigérie sice probíhají některé lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Federální vláda se skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Nelze ovšem ani nevidět, že složitá bezpečnostní situace v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace. Lokální problémy jsou ale řešitelné i vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a

odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).

Za tohoto stavu (střídání relativního klidu a násilností v Nigérii) je obstarání aktuální a konkrétně zaměřené informace k otázce reálně bezpečného návratu stěžovatele A. O. T. do země původu operativnější ze strany krajského soudu, který pak může ihned rozhodnout než v této situaci ze strany správního orgánu. Krajský soud stejně jako správní orgán musí vyžádat stejnou zprávu. I z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřistoupil i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Stěžovateli A. O. T. byl usnesením krajského soudu ze dne 7. 3. 2011, č. j. 28 Az 10/2011 - 22, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ondřej Rejsek. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta, včetně hotových výdajů, stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, náleží ustanovenému advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 4. 2012) ve výši 2.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 2.400 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu